

лизаше отъ ноздритѣ на коня, Вrabчо съвсемъ се стопли и престана да зъзне и да трепери.

— Хапни си сега, въ сандъчето има достатъчно овесъ, — каза коньтъ.

Накълва се Вrabчо хубаво. Напери се. Стана му добре. Развесели се.

— Славенъ приятель си ти. Ето, не само че ме прие, ами ме стопли и нахрани, — просълзи се отъ благодарностъ Вrabчо.

— Хайде, остави се. Стига си приказвалъ тѣй. Не ти направихъ, кой знае какви добрини, — отвърна коньтъ.

— Забравихъ да те попитамъ: Ти какъ си? Какво правишъ?

— Нали виждашъ, стоя по цѣлъ день и цѣла нощъ. Чакамъ да се стопи снѣга. Щомъ се запролѣти, ще излѣза на чистото поле и ще си потичамъ до нѣсата. Краката ми се схванаха отъ стоене. Не е малко нѣщо, цѣла зима да тѣпчешъ на едно мѣсто.

— Обичашъ ли да работишъ?

— Много.

— Азъ пѣкъ никакъ не обичамъ. Чудо е така — да хвъркашъ отъ клонъ на клонъ, отъ дворъ въ дворъ. Живѣешъ си безгрижно и за нищо не мислишъ. Азъ съмъ много доволенъ отъ това, че никой не ме кара да работя. Това се казва животъ. Обичамъ най-много свободата.

— А хубаво е и ти да работишъ, Вrabчо. Трѣбва да бждешъ съ нѣщо полезенъ. Отъ това ще бжде добре и на другитѣ, и на тебе.

— Съгласенъ съмъ, вѣрно е това, което казвашъ. Азъ и самъ виждамъ, че не е хубаво, гдето никому полза не принасямъ. Пѣкъ и азъ самиятъ страдамъ отъ това. Добре ли ми е, гдето си нѣмамъ свой домъ и цѣла зима мръзна по клонетѣ? Но, все пакъ, свободата обичамъ повече отъ удобствата. За това не се грижа за нищо. Така съмъ свикналъ — да живѣя безгрижно.

Навѣнъ изкукурига пѣтелъ. Започваше да се зазорява.

— До виждане, Сивчо!

— До виждане, Вrabчо!

— Напролѣтъ пакъ ще се видимъ въ полето.

Подхвъркна Вrabчо и отиде, та се не видѣ.

Т. Харманджиевъ